

Kaipuu kosketti silloin
kun en sitä odottanut.
Kun kirjassa jokin kohta
kertoi sinusta.

Ja sinä.
Olit mennyt.
Tiesin sen.

Ja lopulta
kaipuu muuttui tottumukseksi
kevyeksi kosketukseksi minussa.

Piirsin sinulle auringon,
että se lämmittäisi ihoasi.
Piirsin sinulle nurmikon,
että voisit kävellä paljain jaloin.
Piirsin sinulle tuulen,
että se kannattelisi sinua huomiseen.

Sitä, kuinka paljon sinusta välitän
en osannut piirtää.
Niinpä siihen kohtaan
jäi tyhjyyttään huutava aukko.

Ja lopulta nostan käteni ylös
antautumisen merkiksi.
Enempää en voi.

Ja kaikki jatkuu
kuten ennenkin.
Sisällänikin kohta enää arpi.

Sinä loit katseen sinne,
minne minä en enää nähnyt.
Kosketit taivasta kädelläsi
ja katosit juosten ruskaan.

Ja minä annoin sinun mennä
-levottomatkin löytävät lopulta kotiin.

Älä pakene
antaudu
astu kohti.

Ota pelko käsiisi
katsele tarkasti
käsittele hellästi.

Sinussa on enemmän
enemmän
kuin uskallat nähdä.

Aamulla
näen kaiken selvemmin.
Kun valo punoo raitojaan verhoihin
ja peiton lämpö
tuntuu enää muistona iholla.

Aamulla
yön sykkyräiset ajatukset
avautuvat
asettuvat
etääntyvät
irtoavat
ja antavat olla.

Olla omannäköisessä elämässä
omalla paikallaan
ei aina
eikä täydellisesti,
mutta yleensä
ja sisällä lämpö,
että nyt on hyvä,
että tähän on tullut.

Illalla aurinko värjäsi
taivaan purppuraksi,
kaatoi pastellivärinsä paperille.

Ja minä katsoin.
Maininkien kuohuessa sisälläni.
Ensin tuulen riepottelemina
törmäillen äkäisesti rosoisiin seinämiini
ja sitten rauha.

Kun koko maisema asettui.
Kohisi rytmikkäästi rantahietikolle.
Enkä minä enää tarvinnut muuta.

Illalla minä käperryn
unen syliin.
Annan pois päivän ikävän.
Poimin viereeni valon hetket.
Sanon itselleni kauniita asioita.
Täytyn unien tarinoista.

Ei yhtään enempää.
Enempää en olisi voinut.
Tämä riittää
ja on hyvä.
Kuiskaan.

Ja samalla keveys,
kulkee henkäyksenä
vartaloni läpi.